

కథలోంచి కథ -కె.వరలక్ష్మి

(గత సంచిక తరువాయి)

'గాజు పల్లెం' కథ గురించి.

నేను కథారచన ప్రారంభించాక మొదటిసారిగా అవార్డును తెచ్చిపెట్టిన కథ గాజుపల్లెం. 1992లో ఏ.జి ఆఫీస్ వారి రంజని అవార్డు పొంది, 28.2.1992 ఆంధ్రజ్యోతి వీక్షిలో 'ఈవారం కథ' గా వచ్చిన ఈ కథ తర్వాత చాలా సంకలనాల్లో చోటు చేసుకుంది. బోలెడన్ని ఉత్తరాలోచ్యేలా చేసి చాలామంది అభిమానుల్ని సంపాదించిపెట్టింది. 2013లో వచ్చిన 'నవ్య నీరాజనం' లోనూ, 2014లో వచ్చిన 'కథ-నేపథ్యం' లోనూ ఈ కథనే తీసుకున్నారు.

ఈ కథలోని గంగ నాకు బాగా తెలిసిన అమ్మాయి. మా వీధి చివర ఓ పూరింట్లో తల్లిదండ్రులతో కలిసి వుండేది. వ్యవసాయపు పనులేని రోజుల్లో ఆ కుటుంబం స్రతి ఏటా ఇంటికి తాళం వేసుకుని రాళ్ళ క్వారీల్లో పనులకోసం వలస వెళ్ళేవారు. ఓ సంవత్సరం గంగ లేకుండా తిరిగొచ్చారు. క్వారీల దగ్గర గంగకి పెళ్ళైపోయి అత్తవారింటికెళ్ళిపోయిందని అందరికీ చెప్పారు.

ఓసారి రాజమండ్రి గోదావరి స్టేషన్లోంచి బైటికొస్తూంటే ఆనెం కళా కేంద్రం గోడనానుకుని గోనెపట్టాల్లో కట్టిన గుడిసెల్లో కనిపించింది. 'అక్కా' అంటూ దగ్గరకొచ్చింది. దూరంగా ఉన్నవాళ్ళాయన మొదటి పెళ్ళాన్ని, నలుగురు పిల్లల్ని చూపించింది. బొద్దుగా ఉండే పిల్ల చిక్కింది. చకచకా తన కళ్ళసుఖాల్ని వెళ్ళబోసుకుంది. ఇంటికెళ్ళానే ఆమె గురించి కథ రాసాను. కానీ, ఎవరికీ నచ్చదేమో అనే సంశయంతో ఏ పత్రికకూ పంపలేదు.

మా గీత రాయడం మొదలుపెట్టినప్పటి నుంచి రాజమండ్రి గౌతమీ గ్రంథాలయంలో, నూతలపాటి హాల్లో, ఆనెం కళాకేంద్రంలో, బొమ్మూరు తెలుగు యూనివర్సిటీల్లో జరిగే సాహిత్య సభలకీ, సెమినార్లకీ వెళ్ళూ ఉండేవాళ్ళం. గౌతమీలో సన్నిధానం శర్మగారు నన్ను సాంతసోదరిలా ఆదరించేవారు.

1991లో గోదావరి పుష్కరాలకు ముందు ఆనెం కళాకేంద్రంలో జరిగిన సభకు వెళ్ళినప్పుడు ఇదివరకు నేను చూసిన గంగవాళ్ళ గుడిసెలన్నీ తీసేసి, అక్కడి దృశ్యం కథలో నేను చెప్పినట్టుగా ఉంది. ఆనెం కళాకేంద్రానికీ, సుబ్రహ్మణ్య మైదానానికీ మధ్య వేసిన రాళ్ళగుట్టమీద గర్భవతి అయిన ఒకమ్మాయి వెనక్కి వాలి మంచి ఎండలో సేదతీరుతోంది. పక్కనే చిన్నపిల్లవాడొకడు సొట్టలు పడిన సత్తుగిన్నెని రాళ్ళమీద కొట్టి ఆడుకుంటున్నాడు. కథకు మొదలు స్ఫురించింది. ఇంటికెళ్ళగానే ఆదృశ్యాల్ని కూడా చేర్చి కథను తిరిగి రాసాను. దాన్ని రంజని పోటీకి పంపాను.

చిత్రంగా చిన్న చిన్న సెంటిమెంట్లుకూడా స్త్రీల జీవితాల్లో ముఖ్యపాత్ర వహిస్తుంటాయి. అమ్మ ఇచ్చిన పచ్చడి రాచ్చిప్పనో, అమ్మమ్మ ఇచ్చిన రాగిపాత్రనో అపురూపంగా జీవితాంతం కాపాడుకున్న వాళ్ళు నాకు తెలుసు. అనుకోకుండా అవిపోతే కృంగి

కృశించిపోయి, అలా పోగొట్టిన వాళ్ళను వేధించుకు తిన్నవాళ్ళను నేను చూసాను. మా చెల్లి అత్తగారైతే ఎప్పట్నుంచో ఉన్న ఉప్పుజాడీ పగలగొట్టిందని మా చెల్లిని పుట్టింటికి పంపేసింది.

ఏ వర్గంలోనైనా స్త్రీలు పీడితులే. భర్తనుంచో, బంధువర్గం నుంచో, సమాజం నుంచో స్త్రీలు ఎదుర్కొంటున్న పీడనవారికే పూర్తిగా అనుభూతిలోకొస్తుంది. స్త్రీ కనిపిస్తే చాలు తినేసేలా చూసే పోర్లరు గన్నిగాళ్ళు, వయసుతో నిమిత్తం లేకుండా పెళ్ళిళ్ళు చేసుకునే తాగుబోతు రాజయ్యలు, ఆర్థికపరమైన వెసులుబాటు లేక ఎవర్ని ఎవరూ పట్టించుకోని (ఉన్నా పట్టించుకోని) జనాలు కోకొల్లలు. ఈ కథ రాయబడిన కాలానికీ, ఇప్పటికీ జనాల్లో మార్చేమీ రాలేదు. గర్భంలో బిడ్డ ఉన్నప్పుడు స్త్రీకి వచ్చే కలలు, బిడ్డ కదలికల కళలు ఇంకా భూమి మీదకి రాని బిడ్డపైన తల్లి చూపించే ఏకాగ్రత అవన్నీ స్వీయానుభూతులు.

అట్టుడుగు వర్గం గురించి ఆలోచించగలిగితే ఇప్పటి తరానికి కూడా ఈ కథ నచ్చుతుందనుకుంటున్నాను.

గాజు పళ్ళెం.

"రెండు బుల్లి చేతులు వింటిని ఎక్కుపెట్టడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాయి ఎప్పట్నుంచో. హమ్మయ్య! ఆ చేతుల ప్రయత్నం ఫలించింది. బాణాన్ని వింటికి సంధించి లాగి.. లాగి వదిలేసాయ్, అబ్బా!"

మూడంకెవేసి ముణగదీసుకు పడుకున్న గంగ కడుపులోని బిడ్డ కదలికకి ఉలిక్కిపడి కలలోంచి మెలుకువలో కొచ్చింది. సూదుల్లా గుచ్చుతున్న కంకర గట్టుమీద భారంగా వెల్లకిలా తిరిగింది. ఎర్రని అగ్నిపూల గుత్తుల మధ్యనుంచి ఎండ నిపుకణికల్లా కళ్ళలోకి దూకింది. చటుక్కున మోచేతిని కళ్ళమీద కప్పుకుంది. ఏదో అనుమానం వచ్చి మోచెయ్యి సందునుంచి స్టేషను గేటువైపు చూసింది. గేటు కవతల ఫెన్సింగు కానుకుని పోర్లరు గన్నిగాడు బీడీ తాగుతూ ఆకలి కళ్ళతో గంగని తినేసేలా చూస్తున్నాడు.

'ఫీ ఎదవా' అని తిట్టుకుని అటు తిరిగిపోయింది గంగ. ఆమెకి వాడి చూపులేం కొత్తకాదు. 'ఎప్పుడూ అదే యావ ఎదవ సచ్చినోడికి' అనుకుంది. ఒకట్రెండుసార్లు ప్రయత్నించి ఆమెచేత తల మొయ్యూ చివాట్లు తిని కేవలం చూపులోనే తృప్తిపడుతున్నాడు ప్రస్తుతం గన్నిగాడు.

పొద్దుట్నుంచి టీ నీళ్ళైనా పడని ఖాళీ కడుపులో బిడ్డ ఆకలికి కాబోలు లుంగలు తిరుగుతోంది. చీర పొత్తిళ్ళలో చెయ్యిదూర్చి పొత్తికడుపునోసారి తడుముకుంది గంగ. చేతి మీద చాచి తన్నిన బిడ్డ కాలుని అందుకోవాలని విఫలప్రయత్నం చేసింది. కొంతసేపు ఇటుపట్టుకోబోతే అటు, అటుపట్టుకోబోతే ఇటు కదులుతున్న బిడ్డతో ఆడింది.

కొంతసేపటికి విసుగొచ్చి ఆటమానేసింది.

సన్నగా మంటలాగా ఆకలి మొదలయింది కడుపులో. లేవడానిక్కూడా ఓపికలేనంత నిస్సత్తువగా ఉంది. ఆకల్తోబాటు గంగని పశ్చాత్తాపం కూడా కొంచెం కొంచెంగా తినడానికి సిద్ధమైంది.

అసలా బోడిదానో తగువు పడకుండా ఉండాల్సింది. వాగి వాగీ దాని నోరే నెప్పట్టి రెండు చేతులా మూసుకునేది. తగువుపడి మాత్రం తను సాధించిందేం వుంది?

చెయ్యి వెనక్కి చాచి తలకిందున్న గుడ్డల మూట మధ్యలో పదిలంగా పాతకోకలు చుట్టిపెట్టిన గాజుపళ్ళానోసారి తడిమి చూసుకుంది. ఆ బోడిది విసిరిన విసురుకు గాజుపళ్ళెం భళ్ళుమనేదే, సమయానికి సరిగ్గా పట్టుకునుండకపోతే, అప్పటికీ అంచు మీద

చిన్న పెచ్చూడిపోయింది. తన ప్రాణం గిలగిలా కొట్టుకుంది. అసలా బోడిదానికి తనని ఆళ్ళకూడా తీసుకెళ్ళడం ఇష్టంలేకే కొంత నాటకమాడింది.

నెమ్మదిగా లేచి చెట్టుకు చేరబడి కూర్చుంది గంగ. ఒళ్ళంతా పచ్చిముద్దలాగుంది. చేతులు ముందుకు చాపి చూసుకుంది. అది గోళ్ళతో గీరిన చారలు రక్తాలు పేరుకుపోయినై. దుబ్బులాగున్న తన జుట్టుని చేతికి చుట్టుకుని వంగదీసి వీపుమీద గుద్దిన గుద్దులకి తన ప్రాణం కడక్కిపోయినట్టేంది. రోగిష్టిదాన్లా ఎప్పుడూ మూలుగుతా వుండే బోడిదాని చేతుల్లో అంత బలం ఎక్కణ్ణుంచొచ్చిందో!

పొద్దున్నే జరిగిన గొడవ గుర్తుకొచ్చిన గంగకి ఏడుపొచ్చింది. బోడమ్మ నలుగురు పిల్లల్ని అటిద్దర్నీ ఇటిద్దర్నీ వేసుకుని గాఢనిద్దల్లో ఉన్న గంగ, చెవులు హోరెత్తిపోయే కేకలు ఏడుపుల మధ్య తుళ్ళిపడిలేచి కూర్చుంది. తూర్పికా తెల్లబడలేదు. గోదావరి స్టేషన్లోకి ఏదో బండొచ్చి ఆగినట్టుంది, స్టేషనంతా సందడిగా ఉంది. గుడిసెల్లోని జనం అటు ఇటూ పరుగులెడుతూ గిన్నెలూ తపేలాలూ మూటలు కట్టుకుంటున్నారు. గుడ్డి సూరయ్యతాత తడుముకుని తడుముకుని పొయ్యిలో సగం కాలి ఆరిన కట్టెపుల్లల్ని కాలకుండా మిగిలిన రెండు పుల్లల్తోనూ కలిపికడుతున్నాడు. అటు పక్క స్టేషన్లోంచీ ఇటు పక్క కళాకేంద్రం ఆవరణలోంచీ లైట్లు పట్టపగల్గా వెలుతుర్ని కురిపిస్తున్నాయి. బండి దిగిన జనం బద్దకంగా స్టేషన్లోంచి బయటికొస్తున్నారు.

ఏం జరుగుతూందో కొంతసేపటివరకూ గంగకి అర్థం కాలేదు.

గుడిసెలపైన ఆచూదనగా వేసుకున్న ఆకుల్ని, గోనెపట్టాల్ని ఆదరాబాదరా విప్పి పోగులు పెట్టుకుంటున్నారు కొందరు. కుండల్ని, గిన్నెల్ని గోనె సంచుల్లో వేసి మూటలు కడుతున్నారు మరికొందరు.

"ఏయే గుడిసే.. న..! కళ్ళంపడతాలేదేటి? రాజాగోరల్లే తొంగున్నావ్. నెగు నెగు, నెగిసి గుడ్డా గుడుసూ అన్నీ మూటలు గట్టు, తెల్లారిందంటే మునిసిపాలిటీ మొగుళ్ళొచ్చేతారు. ఇయ్ కూడా దక్కకుండా తరివేతారు"

బోడమ్మ గుడిసెలో పడుకునే అరుస్తోంది.

గంగ చివుక్కున లేచి నిలబడింది. ఆ వూపులో ఎడం మక్కె పట్టేసినట్టయ్యింది. అసలే నిద్ర చాలని బద్దకం. ఒళ్ళు మండుకుపోయింది.

"గుడిసెలోంచి కాళ్ళు సగం బయటికి సాసి గుమ్మానికడ్డంగా తొంగున్నావు. నేనేటి సేసేది? ముందు నువ్వు నెగిసి బయటికిరా"

మున్నిపాల్లి వాళ్ళు ముందురోజు సాయంకాలం వచ్చి అందరిపేర్లూ రాసుకుని వెళ్ళారు. సారంగధరుడి మెట్ట దగ్గర, క్వారీల పక్కన అందరికీ గుడిసెలేసుకోడానికి స్థలాలిస్తారట. పుష్కరాలకు ఊరిని అందంగా కనిపించేలా చెయ్యాలని మున్నిపాల్లి వారి తాపత్రయం. పట్నం ఒంటిమీది 'గాయాల్లాంటి' మురికి గుంటల్ని ఓ పక్క తాత్కాలికంగా పూడ్చుకొస్తున్నారు. ఆ పైన 'కురుపుల్లాంటి' ఆక్రమిత పూరిగుడిసెల్ని (ఈ పైత్యం పత్రికా విలేఖర్లది) సమూలంగా పెకలించెయ్యదల్చుకున్నారు. అలా పెకలించేసరికి ప్రత్యక్షమైపోతాయని వారికి అనుభవపూర్వకంగా తెలిడం వలన ప్రత్యామ్నాయంగా ఊరికి దూరంగా గుట్టల మధ్య ఒక్కొక్క కుంటుంబానికీ నాలుగడుగుల స్థలాని కేటాయించారు.

'మనిషి చస్తేనే ఆరడుగుల నేల కావాలే, నాలుగడుగుల జాగాలో గుంపులు గుంపులుగా పిల్లా జెల్లలతో ఎలాగ బ్రతకాలా నా కొడకల్లారా' అని ఎవరూ అడగలేదు. అడగరు ఎందుకంటే పేరుకి ఓ గుడసంటూ ఉంటుందే కానీ, వాళ్ళల్లో ఎవరూ రోజంతా గుడిసెలో ఉన్న పాపాన పోరు. ఆడామగా అంతా కూలీనాలీ చేసుకోడానికి పోతూ ముసలాళ్ళనీ, అంగవైకల్యం వున్నవాళ్ళనీ, అయిదేళ్ళుదాటని పసివాళ్ళనీ ఖాళీడబ్బాలిచ్చి ఏ రైల్వేస్టేషన్లోనో, ఏ గుడిముంగిటో, ఏ మసీదు వాకిట్లోనో కూర్చోబెట్టి పోతారు. రాత్రికంతా గుడిసె దగ్గరికి వస్తూ వస్తూ తమ సంపాదనలోంచి దార్లో దొరికిందేదో కొనుక్కు తినేసి కడుపునింపుకుంటారు. ఏ చేపల పులుసు తినాలనిపించినప్పుడో తప్ప అక్కడి పొయ్యిలు రాజుకోవు.

వయసులో ఉన్న పెళ్ళికాని మగకురాళ్ళు ఏ ఫ్లాట్ ఫారం మీదో తెల్లారేదాకా ఓ కునుకు తీసేస్తారు. తోడున్న జంటలు మాత్రం కాళ్ళు లోపలికి తీసుకుంటే తలలూ, తలలు ముడుచుకుంటే కాళ్ళూ బైటికొచ్చే ఆ గుడిసెల్లో ముడుచుకుపోయి కాపురాలు చేసేస్తుంటారు, తలుపు ద్వారం లేని ఆ గుడిసెల్లో తమ కదలికలు అందరికీ బట్టబయలేనన్న విషయం తెలిసికూడా ఏ దుప్పటి ముసుగులోనో బహిరంగంగా రహస్యాన్ని కాపాడుకుంటూ ఉంటారు.

ప్రస్తుతం అక్కడి వాళ్ళంతా కొత్త చోటికి చేరబోయే ఉత్సాహంలో ఉన్నారు. ఇప్పుడెళ్ళబోయే స్థలాన్ని గవుర్మెంటు తమకి నికరంగా పట్టాలు రాసిచ్చేస్తాడని రాత్రి కథలు కథలుగా చెప్పేసుకున్నారు. అంతదూరం నడవలేని ముసలాళ్ళు మాత్రం "మీకేం పిచ్చేటల్లా మనవేం ఆళ్ళ సుట్టాలవా బందుగులవా, మనకాడ ఒక్కపైసా ఉచ్చుకోకుండా ఉత్తినే మన తలలు రాసిచ్చెయ్యటానికి? అదీగాకుండా పుష్కరాల్లో గోదారమ్మకీ, ఊరికీ దూరంగా పాయి మనం చేసేదేటంట? నాలుగు డబ్బులొచ్చీ ఏళకి ఇయ్యేం పాయికాలం బుద్ధులొచ్చాయిరా మీకు? ఆళ్ళిచ్చే తలాన్ని నెత్తినెట్టుకుపోతారేటి ఎవులైనా? అయినా మనకి ఏరోజుకారోజు పొట్టలోకి కూడుండాలగానీ, ఇల్లా వాకిళ్ళూ మనవేం చేసుకుంటాం. ఇయ్యాలిక్కడుంటాం, రేపక్కడుంటావో ఆ పరమాత్ముడికే ఎరక. అందుకని ఆళ్ళు సూసిచ్చే మోసేతి మీద తేనె సుక్కని నమ్ముకుని అరసేతిలోది అవతల పారేసుకోకండి. టేసనుకి ఈ పక్కనుంచి పొమ్మంటే ఆ పక్కకెళ్ళి గుడిసేసుకోవాల. ఆ పక్కనుంచి పొమ్మంటే మళ్ళీ ఈ పక్కకొచ్చెయ్యాల" అని హితవులు చెప్పారు.

గేటుకి చేరబడి బీడీ కాల్చుకుంటున్న స్వీపరు ఏసోబు మాత్రం ఆరిపోయిన బీడీ ముక్కని తుప్పక్కన ఉమ్మేసి "ఓరి ఎదవల్లారా! రాజమండ్రికి ఇదేవన్నా ఉత్తుత్తి సోకనుకుంతన్నారేటి? పుస్కరాల సోకు. కళ్ళు జిగేల్మని పోవాలని మునిసిపాలాపీసులో అయ్యగార్లు సెప్పుకుంతంటే ఇన్నాను. తెల్లారేతలికల్లా మీరిక్కణ్ణుంచి కదలకపోయారో ఇంకంతే, మీకు గోనిసంచులూ గుడ్డముక్కలూ కూడా దక్కవు. నామాటినుకుని మంచిగా ఎలిపోండి. పుస్కరాలైపోయిన మర్నాటికెలాగా మీరిక్కడికి రాకా తప్పదు, ఆ బాబులందరూ సూసీ సూజ్జుట్టారుకోకా తప్పదు" అన్నాడు.

ఆ మాటలకి అందరూ కట్టుబడిపోయారు.

మురిక్కాలవల్లి జల్లెడపట్టే మా లచ్చి మత్రం ఏవెరగనట్టు ఏసోబు పక్కకెళ్ళి నుంచుని బొడ్డోంచి మడతలుపడి మాసిపోయిన రూపాయికాయితం ఒకదాన్ని తీసి వాడి చెయ్యందుకుని రహస్యంగా వాడి గుప్పిట్లో కుక్కింది. "ఓరే ఏసోబూ, నా కొడకా! పుస్కరాలెళ్ళిన మర్నాడు తెల్లారిపాలికల్లా నేనూ, నా కుర్రోళ్ళూ ఇక్కడుంటాం. ఈసోటు మాత్రం ఎవురూ అక్కరమించెయ్యకుండా సూసీపెట్టు నాయన్నాయనా, సచ్చినీకడుపునుడతాను" అని బతిమాలింది.

ఏసోబు కుదరదని కొంచెం సేపు బెట్టుచేసి, మరో రూపాయి చిల్లర డబ్బులుచ్చుకుని 'సరే'నని అభయమిచ్చాడు.

బోడమ్మ కాళ్ళు ముందుకు జరుపుతూ గుడిసెలోంచి బైటపడింది. ఇంకా నిద్రలో వున్న నలుగురు పిల్లల్ని నాలుగంటించి లేపి కూర్చోబెట్టింది.

బోడమ్మ బైటికొచ్చిన కంతలోంచి గంగ లోపలికి దూరింది. ఒక పాతకోక పరచి, వున్న నాలుగుగిన్నెలూ, చట్టిలూ సర్దడం మొదలుపెట్టింది. ఈలోపల బోడమ్మ గుడిసె పైన వేసిన గోనె ముక్కలు రెండూ లాగి పక్కన పడేసి, మూడువేపులూ నిలబెట్టిన తడిక ముక్కల్ని జాగ్రత్తగా పెకలించమని పిల్లలకి పురమాయించింది. పిల్లలు ఆ తడికల్ని గుంజడం మొదలుపెట్టారు. అదిగో అక్కడే అనుకోకుండా గొడవ మొదలైంది.

తడికకి చేరబెట్టిన గాజుపళ్ళెం తడిక గుంజడంతో ముందుకుపడి పోయింది. పడీ పడ్డమే అంచు మీద అంగుళం మేర పగులిచ్చింది. ఆ గాజుపళ్ళెం గంగకి ప్రాణం. తన పుట్టింటి నుంచి తెచ్చుకున్న ఏకైక సామాగ్రి అదే దాన్ని జాగ్రత్తగా కాపాడుకుంటూ వస్తోంది. ఆ పళ్ళానికి అంచుపగిలి పోగానే గంగకి గుండెలో ఎవరో కత్తి దింపినట్టైంది.

ఉక్రోశం పట్టలేక తడిక గుంజుతున్న పేరిగాణ్ణి పట్టుకుని వీపుమీద చెళ్ళుమని ఒక్కటేసింది. అది చూసి బోడమ్మకి ఉడుకెత్తిపోయింది.

"ఓసి నీ సేతులడిపోనూ, రంకునాస్తా! నీకేం పాయికాలవచ్చిందే ఆణ్ణంత దెబ్బ కొట్టిసేవూ" అంది కాళికావతారం ఎత్తేసి.

"కొడతానా సంపేతానా ఎదవని. సచ్చినోడు నా గాజుపళ్ళెన్ని.."

గంగని మాట పూర్తి చెయ్యనీకుండా బోడమ్మ అందుకుంది.

"ఓ లబ్బో గాజుపరం. అమ్మగారింటి కాణ్ణించి అట్టుకొచ్చేసింది అరణం. నాకు మండుకొచ్చిందంటే నేలకేసి కొట్టిసే నాలుగు సెక్కలు సేసీగల్గు జాగర్ర" గాజుపళ్ళెన్ని గంగమీదికి విసిరేసింది బోడమ్మ.

"ఏదీ, సెయ్నంజా, నాలుక్కాదు రెండు ముక్కలు సెయ్నూద్దాం. నీ బుర్రకూడా రొండు సెక్కలైపోద్ది దెబ్బకీ" ఆ పక్కనే పడున్న కట్టోపేడునోదాన్ని చేతిలోకి తీసుకుంది గంగ.

గంగ చేతిలో కట్టోపేడు చూడగానే బోడమ్మ వీధిగిరి పోయేటట్టు రాగం లంకించుకుంది. "ఓలమ్మో ఈ దొంగలం. ఈ దొమ్మరి సాని, నా మొగుణ్ణివల్లో ఏసుకుని నా కాపురంలో నిప్పులేసింది, నా మొగుణ్ణి పొట్టనెట్టేసుకుంది కాకుండా ఇక నన్ను సంపెయ్యడానికి తయారైందిరా బాబో" కూర్చుని నెత్తిన రెండుచేతులూ పెట్టుకుని రాగాల్తీసి రాగాల్తీసి మొగుణ్ణి తల్చుకుని ఏడుపు మొదలు పెట్టింది. అది చూసి బిత్తరపోయిన గంగ కట్టెని కింద పడేసింది.

కట్టెనైతే పడేసింది కానీ, పొంగుకొస్తున్న ఉక్రోశాన్ని ఆపుకోలేకపోయింది.

"పోపోయే రోగిష్టినంజా! నువ్వు పనికిరాని డొక్కు నంజవనే కదా ఆడు నన్ను తెచ్చుకున్నాడు" అంది బోడమ్మని ఎక్కడ కొట్టాలో అక్కడ కొట్టేనని మురిసిపోతూ.

ఆమె మురిపెం ఎంతోసేపు నిలవలేదు. బోడమ్మ దెబ్బతిన్న పులిలాగ క్షణంలో ఎగిరి దూకి గంగజుట్టు పట్టేసుకుంది. ఆ జుట్టును చేతికి మెలిపెట్టుకుని వంచి, వీపుమీద గుభీ గుభీమని గుద్దింది. గంగకెంత సేవూ రెండు చేతులూ అడ్డంపెట్టుకుని తన గర్భం మీద దెబ్బపడకుండా కాపాడుకోడానికే సరిపోయింది. కొట్టి కొట్టి బోడమ్మా, దెబ్బలు తిని తిని గంగా సొమ్మసిల్లిపోయారు.

తెల్లారి ఆరుగంటల వేళకంతా అందరూ మూటలో సిద్ధమైపోయారు.

ఎలాగో ఓపిక చేసుకుని గంగ కూడా తన గుడ్డల్లో గాజుపళ్ళెం జాగ్రత్తగా పెట్టి మూట కట్టుకుంది. ఆనెం కళాకేంద్రం గోడ పొడవునా గుడిసెలు పీకేసిన ఆనవాళ్ళు తప్ప మరేం మిగలేదు.

కేన్తో టీలమ్ముకునే కుర్రాడొస్తే అందరూ టీ నీళ్ళు కడుపులో పోసుకున్నారు. తనూ టీ తాగుదామని గంగమొల్లో వెతుక్కుంటే బొణ్ణో దోపుకున్న అర్ధరూపాయి బిళ్ళ కనపళ్ళేదు. చెట్టు వెనక్కెళ్ళి గబగబా చీరకుచ్చిళ్ళన్నీ పీకేసి చూసుకుంది. ఉహూ, ఇందాకటి కొట్లాటలో ఎక్కడో పడిపోయినట్టుంది. ఆశచావక చాలాసేపు వెతుక్కుంది గంగ. దొరకలేదు. పోనీ ఎవరైనా 'ఈ టీ నీళ్లు తాగు' అంటారేమోనని చూసింది. ఎవరూ అనలేదు. టీ కుర్రోడు అరునివ్వనన్నాడు "ఇక్కణ్ణించి ఎల్లిపోతున్నారు కదా" అన్నాడు.

ఆ మాట విని బోడమ్మ గయ్యమని లేచింది మళ్ళీ.

"అదెక్కడి కొత్తాది నాసవితి? దానికెప్పుడూ బొట్టెట్టి భూములియ్యలేదు. నా మొగుడికి నేను నీతైన పెళ్ళాన్ని కాబట్టి గవుర్రెంటోడు నాకూ, నా బిడ్డలకీ ఇచ్చాడు. ఇలాంటి అడ్డవైన గుంట ముండలకీ ఇచ్చెయ్యటానికి ఆడేం తెలివిలేనోడుకాడు"

"నీ టీ నీళ్లు తాగాపోతే నేనేం సచ్చిపోణ్ణే, ఎల్లెల్లు" అని అనవసరంగా టీ కుర్రాణ్ణి కసురుకుని అటు తిరిగి కూర్చుంది గంగ, ఏడుగంటలకంతా మున్నిపాలిటీ వాళ్ళ మనిషాచ్చి అందరూ ఎక్కడికెళ్ళాలో చెప్పేసి పోయాడు. వరసగా పేర్లు చదివేటప్పుడు ఆలిష్టులో బోడమ్మ పేరుందికానీ, గంగ పేరులేదు.

నాలుగైదు రోజుల క్రితం అందరూ పేర్లిస్తావుంటే బోడమ్మా, పిల్లలూ ఎక్కడుంటే తనూ అక్కడే కదా అనే ధీమాతో గంగ తన పేరివ్వలేదు.

ఆ, ఇయ్యన్నీ మాములే, ఇలాంటి గొడవలు ఎన్నిసార్లు జరగలేదు. ఈ బోడిదాని కసలే ఒళ్ళొంగదు. నేను లేకపోతే దీనికి తిండిపెట్టేవోళ్ళెవరు అనుకుంది ధీమాగా.

నెలరోజుల క్రితం అతిసారం వచ్చి రాజయ్య పోయినప్పట్నుంచీ గంగే ఆ కుటుంబానికి మొగదిక్కులా నిలబడింది. నలుగురు పిల్లల్ని వెంటేసుకుని బజార్లోకి పోయి పచారీ దుకాణాలకి మూటలూ, గంపలూ మోసి రోజుకి అయిదార్నూపాయలు సంపాదించుకొస్తోంది. నూకలు కొనుక్కొచ్చి, ఏ వేళైనా పాయి్యి రాజేసి గంగ వండిపాయ్యాల్సిందే.

బోడమ్మ మాత్రం ముణగదీసుకు పడుకుని కదలదు. ఇక్కడే పూచికపుల్ల తీసి అక్కడ పెట్టదు. 'ఏవం'టే రోగం అంటుంది.

'వేళకి లేచి గిన్నెడన్నం ముప్పొద్దులా తినేదానికి ఏం మాయరోగవో' అనుకుంటుంది గంగ.

బెట్టు చేస్తూ అటు తిరిగి కూర్చున్న గంగనొదిలేసి వెళ్ళిపోయేరంత. ఆశ చావని గంగ వాళ్ళు కనుమరుగయ్యే వరకూ చూస్తూనే ఉంది. తను పెంచిన ఆఖరోడైనావెనక్కొచ్చి "చిన్నమ్మా, నువ్ రాయే" అంటాడేమోనని. అలా జరగలేదు. అప్పుడు పొంగుకొచ్చేయి గంగకి గోదావరన్ని కన్నీళ్ళు. ఒక్కసారి ఆకాశంలో మబ్బులు కమ్ముకొచ్చాయి. సన్నగా చినుకులు ప్రారంభమయ్యాయి.

భారంగా లేచి, మూట చంకనేసుకుని ఒక్క నిముషం ఆలోచించి గంగ. అటు స్టేషన్లోకి పోదామా, ఇటు కళాకేంద్రం ఆవరణలోకి పోదామా అని. తను నుంచున్న గోడ వెనకే ఉన్న కళాకేంద్రమే దగ్గరగా తోచింది. అదిగాక స్టేషన్లో గన్నిగాడి పారొకటి.

చుట్టు తిరిగి గేట్లోంచి తిరిగొచ్చి కళాకేంద్రం మెట్లన్నీ ఎక్కేసరికి అలుపొచ్చింది గంగకి. ఆయాసపడుతూ స్తంభానికి చేరబడి కూర్చుండిపోయింది.

మొట్టమొదటిసారి రాజమండ్రి రావడం గుర్తుకొచ్చింది.

చిల్ల గిన్నెలకి మాట్లెయ్యడానికి తమ ఊరొచ్చిన నలభై ఏళ్ళ రాజయ్య నెల్లాళ్ళ పాటు తమ గుడిసెలోనే వున్నాడు. చుట్టూ అడివి. కొండలూ. రోజూ కొంత కొంత మేరకి కొండల్ని పగలకొడుతూ రాళ్ళు కొట్టే జనం. ఆ గుడిసెల్లో ఉండే జనాలకి కాస్త గంజి కాచుకుని తాగడం, మళ్ళీ రాళ్ళు కొట్టే పనిలో మునిగిపోవడం తప్ప మరో వ్యాపకం వుండేదికాదు. ఊహ తెలిసినప్పట్నుంచీ అదే ప్రపంచంగా పదహారేళ్ళు ఒంటిమీదికి తెచ్చుకున్న గంగకి రాత్రి తన తండ్రితోబాటు కల్లు ముంత ఖాళీ చేసి చిలవలు పలవలుగా రాజయ్య చెప్పే రాజమండ్రి కబుర్లు కడుపు నింపేసేవి.

గోదావరి ఒడ్డునే గుళ్ళూ గోపురాలూ, గోదావరి మీద బ్రిడ్జీలూ, కడతాకడతా ఉన్న మూడో బ్రిడ్జి స్తంభాలు, సినిమాహాళ్ళూ, కాపీ ఒటేళ్ళూ - ఒకటేంటి, రాజమండ్రి అంటే స్వర్గం అనిపించేది గంగకి. నెలగడిచేసరికి కల్లు ముంతల స్నేహం ముదిరి, గంగ రాజయ్యనిష్టపడే వరకూ వచ్చింది.

తల్లి పదహారేళ్ళ గంగని చాటుకి పిల్చి చివాట్లేసింది. "ఆడివయస్సెక్కడ నీ వయస్సెక్కడ? నీ బాబంత వయసోడాడు. ఆణ్ణి కట్టుకుని నువ్వేం సుకపడతావే పిచ్చిమొకవ, ఆణ్ణి సేసుకోనని సెప్పు"

కానీ, గంగకి తల్లి మాటలు చెవికెక్కలేదు. ముందు ఆ రాళ్ళ ప్రపంచం నుంచి బయట పడితే చాలనుకుంది. ఈ ఛాన్స్ వదిలేసుకుంటే అక్కడే రాళ్ళు కొట్టే ఏ ఎర్రోడికో తనని కట్టబెట్టేస్తారు. మరో ప్రపంచం అనేది చూడకుండానే ఈ రాళ్ళ మధ్యనే తన బతుకు వెళ్ళమారిపోతాది. రాజయ్య చేత మెళ్ళో పసుపుకొమ్ము కట్టించుకుని ఆడి వెంట వచ్చేసింది. కాణీ కట్నం అడగలేదు సరికదా, అత్తగారికో జనతా చీర, మావగారికో జనతా పంచె కొని పెట్టిన రాజయ్య దేవుళ్ళాగా కనిపించాడు వాళ్ళకి. ఆ రాత్రి కల్లుముంతల పార్టీ చేసాక అక్కడున్నోళ్ళందరికీ దేవుళ్ళాగే కనిపించాడు. పుట్టింటివాళ్ళు గంగకి ఒక కొత్తకోకైనా కొనలేక పోయారు.

రాళ్ళు కొట్టిన డబ్బులు దాచుకుని అటుగా వచ్చిన కావిడి సామాన్ల వాడి దగ్గర చిన్నప్పుడప్పుడో ముచ్చటపడి కొనుక్కున్న బాతులూ, అతలు ముద్రించి ఉన్న అన్నం కంచమంత గాజుపళ్ళాన్ని మాత్రం గంగ పదిలంగా తనవెంట తెచ్చుకుంది. మొదటిసారిగా రైలు బండెక్కించిన రాజయ్య గంగకళ్ళకి ఆడు చెప్పిన సినిమాకథల్లోని హీరోలా కనిపించాడు.

ఇప్పట్లాగే ఆరోజు సన్నటి చినుకులు పడుతున్నాయి. గోదావరి స్టేషన్లో దిగి ఏదో ప్రపంచంలో తేలిపోతూ గాలిలో నడిచొచ్చిన గంగకి నేలమీద బోర్లాపడిపోడానికి ఎంతోసేపు పట్టలేదు.

గుడిసె గుమ్మం దగ్గరే ఎంగిలి గిన్నెలు కడుక్కుంటున్న బోడమ్మ రాజయ్యని చూస్తూనే తిట్లకి లంకించుకుంది. "ఇన్నాళ్ళూ ఎక్కడికిపోయా? ఎదవ సచ్చినోడా, ఇక్కడ తిండి నీళ్ళూ లేకుండా మేం సచ్చినా నీకేం పరవాలేదన్నమాట" అంటూ.

"ఇదెవత్తీ నీ ఎనకాల? మెళ్ళో కొత్త పసుపుతాడుంది, అమ్మో అమ్మో, నా గొంతుక్కోసేసేడల్లో. ఈ ఆడంగిరేకులెదవ ఇంకెవత్తో రంగసాన్ని ఎంటబెట్టుకొచ్చీసేడల్లో" అంటూ గుడిసెలెగిరిపోయేట్టు రాగాలెట్టింది. "ఆడికి సిగ్గులేకపోతే నీకూ నేదంటే? ఆడి వయసెక్కడ? నీ వయసెక్కడ?" అంటూ గంగని బుగ్గల్లో పొడిచింది.

అప్పుడర్థమైంది గంగకి రాజయ్యకిదివరకే పెళ్ళాం పిల్లలూ ఉన్నారనీ, రాజయ్య హీరోకాదనీ పెళ్ళాం ముందు పిల్లి అనీ, ఏం చెయ్యాలో తోచని గంగ కొంగు బొడ్డో దోపుకుని బోడమ్మ చేతిలోని ఎంగిలి గిన్నెలందుకుంది. కాస్సేపట్లోనే గుడిసెంతా అలికి ముగ్గులేసి అద్దంలా తయారుచేసింది. సాయంకాలం పెద్దపిల్లలు ముగ్గురికీ స్టేసను కుళాయి దగ్గర రుద్ది రుద్ది స్నానాలు చేయించింది. చిరుగుల లాగాలకి కుట్లు వేసి తొడిగింది. చంటోడికి తాటాకుల మంట మీద వేణ్ణీళ్ళు మరిగించి నీళ్ళుపోసి, శుభ్రమైన పాతగుడ్డల్లో పడుకోబెట్టింది. వంటంతా కానిచ్చి, అలిగిపడుకున్న బోడమ్మకి పాదాలు ఒత్తింది. ఇన్ని చేసినా వారం రోజులకి గాని బోడమ్మ కోసం చల్లారలేదు.

ఆ తర్వాత బోడమ్మ మహారాణి, గంగ దానీ పిల్లా అయారు. రాజయ్యకి బోడమ్మ ఎదుట నోరెత్తే ధైర్యమేకాదు, కన్నెత్తే ధైర్యం కూడలేదు.

ఎప్పుడైనా బోడమ్మ ఏ సినిమాకెళ్ళినప్పుడో తప్ప రాజయ్య గంగని తాకేవాడు కూడాకాదు. ఒకటెండు సార్లు గోదావరతల ఊళ్ళకి మాట్లెయ్యడానికి వెళ్తూ వండిపెట్టడానికి గంగని తన కూడా పంపమని రాజయ్య బోడమ్మని అడిగాడు. ఒంటికాలిమీద లేచిన బోడమ్మ నోటికి రుుడిసి ఆ తర్వాత ఆ ఊసెత్తడం మానేసాడు.

గంగకి మాత్రం ఆ చుట్టు గుడిసె స్వర్గంగానూ గోదావరి నీళ్ళు అమృతంగానూ అనిపించేవి. పసంతా చేసేసి, బజార్లో రెండురూపాయలు చేతిలో పడగానే మేట్నీ సినిమాకెళ్ళిపోయేది. చిరంజీవి ఆమె కలల రాజకుమారుడు. కళాకేంద్రంలో తరచుగా జరిగే కార్యక్రమాల్లో ఏ నాట్యమో, నాటకమోవుంటే సీనారేకు డబ్బామీదికెక్కి గోడమీది నుంచి, బోడమ్మ తిట్టేవరకూ చూస్తూనే ఉండేది. గంగకి బతుకులో కష్టం అనే పదానికర్థం తెలీదు. ఆమె కళ్ళకి లోకం ఎప్పుడూ రంగుల్లోనే కనిపిస్తూ ఉండేది.

రాజయ్య వెంట వచ్చిన నాలుగేళ్ళకి నెలతప్పిందని తెలిసినపుడు సంతోషించిన వాళ్ళెవ్వరూ లేకపోయారు. చిత్రంగా గంగకి ఇన్నాళ్ళకి తల్లి గుర్తుకొచ్చింది. ఏమైనా సరే తల్లికాబోయేవేళకి తన తల్లి దగ్గరుండాలని అనుకుంది. ఆ మాటే రాజయ్యతో అంటే "నీకేవైనా పిచ్చేటే, అంత దూరవెళ్లాలంటే సార్లీలకి ఎంతుండాలో తెలుసా?" అన్నాడు.

"ఆ అడవిలో ఏటుంటాది? ఇక్కడే మంచి ఆడ డాకటేరుకాడ పురుడుపోయిత్తాను."

అది జరిగేపని కాదని గంగకెప్పుడో అర్థమైంది. రాజయ్య సంపాదించిన కొద్దోగొప్పో వాడి తాగుడుకే ఖర్చైపోతోంది. గంగ రెక్కలు ముక్కులు చేసుకుని ఆ కుటుంబాన్ని పోషించాల్సి వస్తోంది. వేణ్ణీళ్ళకి చన్నీళ్ళుగా ఉంటాయని ముక్కుపచ్చలారని కుర్రాళ్ళకి కూడా పావలో అర్దో సంపాదించడం నేర్పింది. గంగకి ఏడోనెల వచ్చాక రాజయ్య అర్ధాంతరంగా కన్నుమూసాడు. అప్పుడు కూడా గంగ

బెంబేలెత్తిపోలేదు. చుట్టూ మనుషులుంటే చాలు, ఆమె రెక్కలే ధైర్యం. బోడమ్మకి, పిల్లలకి గంగే ధైర్యం చెప్పింది. ఆ గుడిసెల్లోని నలుగురూ కలిసి శవాన్ని మోసుకుపోయాక పదిగుడిసెల్లోంచీ పది గుప్పెళ్ళ బియ్యం అడిగి తెచ్చి, అన్నం వండి ఆ తల్లి పిల్లలచేత తినిపించింది.

అలాంటి గంగకీరోజు ఈ ఒంటరితనం బెంబేలెత్తిస్తోంది. నాలుగేళ్ళనుంచి ఇక్కడే బతికినా, ఊరేంటో పరాయిదిగా అనిపిస్తోంది. తెలిసున్న ముఖం ఒక్కటి లేనట్టు అనిపిస్తోంది.

క్రమంగా చినుకులు పెద్దవై వాన జోరందుకుంది.

కళాకేంద్రం ముందు వెంకటేశ్వరాలయం కడుతున్న కూలీలంతా వరండాలోకి పరుగెత్తుకొచ్చిపడ్డారు. అలా మొదలైన వాన సాయంకాలం వరకూ ఎడతెరిపి లేకుండా కురుస్తూనే వుంది.

వాళ్ళందర్నీ చూస్తే గంగకి ఏదో ఆశకలిగింది. మేస్త్రీ దగ్గరకెళ్ళి రేపట్నుంచి తనకి కూడా పని ఇప్పించమని అడిగింది.

మేస్త్రీ ఆమెను ఎగాదిగా చూసి "నువ్వు చేసేపనికాదులే ఇది, ఎల్లెల్లు" అన్నాడు. "అయినా పొద్దున్న రేడియోలో సెప్పారు, ఈ వాన ఇప్పుడప్పుడే తెరిపియ్యదంట"

ఆ వానలో తడుస్తూనే క్రమంగా అందరూ వెళ్ళిపోయారు. గంగ మళ్ళీ ఒంటరిగా మిగిలిపోయింది.

నిన్న బజార్లోనూ ఇదేవరస. తను బరువులు మొయ్యలేకపోతూందని, త్వరగా నడవలేకపోతూందని షావుకారు కేకలు పెట్టాడు. "మా ప్రేణం తియ్యకపోతే ఆ బరువేదో దింపుకున్నాక రారాదూ" అన్నాడు తన కడుపుకేసి చూస్తూ.

"ఆ సచ్చినోడలా వాగితే మాత్రం నాకిది బరువెలా అవుతాది? నా బిడ్డ నా రగతంలో రగతం, ఇకమీద ఈడే కదా నాకు తోడూ నీడా" అనుకుంది ఆప్యాయంగా కడుపువేపు చూసుకుంటూ. "ఆడికి అన్నం తినే వయసాచాక గాజుపళ్ళెంలోనే అన్నం తినిపించాలి" అనుకుంది గర్వంగా. అందర్లాగా ఆడు సత్తుగిన్నెల్లో తినడు.

టైమెంతైందోగానీ మబ్బులు దట్టంగా మూసేసి పొద్దుగూకినట్టే ఉంది. కడుపులో కదిలి కదిలి ఇక ఓపిక లేనట్టు ఆగిపోయింది బిడ్డ. పొత్తికడుపు బిగబట్టుకు పోయినట్టుంది. ఆకలికి శోషాచ్చినట్టై పోతోంది. గంగని తన కడుపులో ఆకలికన్నా, బిడ్డ కడుపులో ఆకలి ఎక్కువ బాధిస్తోంది. ఏ వేడి గంజో పోసి బిడ్డని లేపాలి. కడుపులో బిడ్డ కదలకపోతే ప్రమాదం అని బుచ్చిది చెప్పిన మాట గుర్తుకొచ్చి వణికిపోయింది.

ఎవరైనా అడిగితే గుప్పెడన్నం పెడతారేమో అనిపించింది కానీ, దరిదాపుల్లో ఎక్కడా ఇళ్ళేలేవు.

పగలంతా పడుకున్న అప్పరా లాడ్డి గదులు రాత్రికి లైట్లతో సింగారించుకుంటున్నాయి. ఆ పక్క హోటల్లోంచి వస్తున్న కమ్మని పోపుల పరిమళానికి గంగకి నోట్లో నీళ్ళూరిపోతున్నాయి.

ఇంకా పొద్దుగూకితే వాచ్మెన్ అక్కడుండనియ్యడని గంగకి తెలుసు. హోరున కురుస్తున్న ఆ వర్షంలో మూటని పైలంగా గుండెకి హత్తుకుని మెట్లు దిగింది గంగ. కళాకేంద్రం గేటుముందుండే తోపుడు బళ్ళ దుకాణాల జాడలేదు. ఎటుపోవాలో దిక్కుతోచక తడుస్తూ గేటు ముందు ఆగిపోయింది. పాత పోలీస్ క్వార్టర్స్ వైపు వెళ్ళి కాస్త గంజి అడుక్కుందామని నిశ్చయించుకుంది. అగ్నిపూల చెట్లకిందికొచ్చాక కాలు కదలక అలా నిలబడిపోయింది.

వీధుల్లో ఎక్కడా జనసంచారం లేదు. నిన్న ఈ సమయానికి అక్కడ జన నివాసాలుండేవి అంటే ఎవరూ నమ్మరు. అప్పుడే పశువుల సంత ముగిసినట్టుంది ఆ ప్రాంతమంతా వదిలేసిన చింకిపాతలూ, పగిలిన కుండపెంకులూ, పెంటపోగుల్లో వానకి తడిసి పరమరొచ్చుగా ఉంది. గుడ్డితాత ఇటికల పాయి్యి మాత్రం నదిలో సగం మునిగి ధ్యానంలో ఉన్న యోగిలా ఉంది.

గంగ మనసు మార్చుకుని కుడి పక్కకి తిరిగి స్టేషన్లోకి నడిచింది. అడుగు తీసి అడుగేస్తూంటే కుడి డొక్కలో కలుక్కుమంటోంది. అది ఆకలి నొప్పని ఆమెకి తెలుసు. పస్తులుండడం ఆమెకి కొత్తేమీకాదు. కానీ, ఈరోజు ఈ ఆకలి దుర్బరంగా ఉంది. బిడ్డ కదలని స్పృహ ఆమె గుండెని నొక్కేస్తోంది. కొత్తగా కట్టిన స్టేషను ఆవరణలోకి అడుగుపెడుతూనే ఒక నిర్లయానికి వచ్చి ఆమెకళ్ళు గన్నిగాడికోసం వెతికాయి. ఈ చివరి నుంచి ఆ చివరిదాకా కాళ్ళీడ్చుకుంటూ తిరిగింది గంగ. 'ఒకవేళ అవతల ప్లాట్‌ఫాం మీదున్నాడేమో' అనుకుంది. బ్రెడ్డి ఎక్కిదిగే ధైర్యం చెయ్యలేకపోయింది.

ఏదో బండొస్తున్నట్లుంది. స్టేషన్లో అలజడి పెరిగింది.

ఆ జనం మధ్య పిచ్చిదానా తిరుగుతోంది గంగ. మధ్య మధ్య క్రీనీడలో నిలబడి కడుపు తడిచి చూసుకుంటోంది. ఊహూ, బిడ్డలో చలనం లేదు. ఆమె అమ్మమనసు తలల్లిపోతోంది. ఇంకా నేలమీద పడని, రూపం కూడా తెలీని బిడ్డకోసం ఆమె హృదయం ఒకటే కొట్టుకుంటోంది. ఇప్పుడింక వాణ్ణి బతికించుకోడానికి ఏం చెయ్యడానికైనా సిద్ధమే.

టీ తాగే డబ్బులైనా దొరుకుతాయేమోనని ప్రయాణీకులు ఒకళ్ళిద్దరి దగ్గర చెయ్యివాపబోయింది. అలవాటులేని పని - ఆమె చెయ్యి వెనక్కి వచ్చేస్తోంది. బండొచ్చే తొందర్లో ఎవరూ గంగని పట్టించుకోవడం లేదు.

ఒకళ్ళిద్దరు పోర్టర్లని గన్నిగాడికోసం అడిగిచూసింది. పొద్దుపోయాక ఆణ్ణెవరూ చూశేదన్నారు. అన్నోరంగాడైతే "ఏంటి సంగతి?" అని కన్నుకొట్టి వెకిలిగా నవ్వాడు. దిక్కుతోచక గుడ్ల నీళ్ళు కుక్కుకుంటూ క్రీనీడలో అలాగే చతికిల బడిపోయింది.

వానకొంత తెరిపిచ్చింది. 'తొమ్మిదో పదో అయ్యంటాది' అనుకుంది గంగ. పాత బ్రెడ్డిమీంచి రోకలి బండలాగా పాక్కుంటూ వచ్చిన బండి కీచుమని గోలపెడుతూ స్టేషన్లో ఆగింది. ఆగిన బండిలోంచి రెండు సూట్‌కేసులు నెత్తిన పెట్టుకుని దిగే గన్నిగాడు.

"ఇంటికెళ్ళి కూడు తిని వస్తన్నాడన్నమాట" అనుకుంది.

సత్తుకంచంలో తెల్లగా మల్లెపూలలాగా విచ్చుకున్న అన్నం కళ్ళముందు కదిలింది. గంగకి ఆకలి రెట్టింపయ్యింది.

బండెళ్ళిపోయాక స్థిమితంగా గంగ కూచున్న చీకటి స్థంభం దగ్గరి కొచ్చాడు గన్నిగాడు. "సందేల నుంచి నన్నడుగుతున్నావంట, ఏంటి సంగతి?" అన్నాడు కళ్ళు చికిలించి చూస్తూ, వెలుగులో నిలబడి ఉన్నవాడికళ్ళు ఎర్ర జీరలో చిరతపులి కళ్ళలా మెరుస్తున్నాయి. వాడు తాగి ఉన్నాడని అర్థమైంది గంగకి.

"ఏంటి సెప్పవేటి?" అన్నాడు వాడు విసుగ్గా. పొద్దున్న గంగ చూసిన చీత్కారపు చూపింకా మర్చిపోలేదువాడు.

వీలైనంత అణుకువని గొంతులోకి తెచ్చుకుని జాలిగా అంది గంగ.

"ఏంలేదూ.. ఆకలి.. ఆకలేత్తావుంది. ఒక బన్నూ, కాసిన్ని టీ నీళ్ళూ కొని పెడతావేమోనని.." గంగ పరిస్థితి అర్థమైంది గన్నిగాడికి. ఆకలెలాంటిదో వాడికి బాగా తెలుసు.

"సరే, కొనిపెడతావనుకో, నాకేటి లాబం?" అడిగాడు కసిగా.

గంగ ఒక్క నిముషం మౌనంగా ఉంది. తర్వాత తెగించిన దానా అంది. "నీకేం కావాలో తీసుకో" ఆమె స్వరం కీచుగా జీరబోయింది.

"అవితే నాతోరా" ఎగిరి గంతేసినంత హుషారుగా అన్నాడు గన్నిగాడు.

లేచివాడి వెనకే నడిచింది గంగ. ఇంకా తప్పుతూ తప్పుతూ ఉన్న అండర్ గ్రౌండు గుయ్యారంలోకి వాడు దారి తియ్యడం చూసి ఆగిపోయింది.

"ఉప్పుడు కాదు.. ముందు నాకు తిండికావాల"

గన్నిగాడు వెనక్కి తిరిగి నోట్లో బీడీని తపుక్కున ఉమ్మేసాడు.

"అదేం కుదర్లు. ముందు నా అవసరం తీరాకే నీ ఆకలి తీరతాది" నిర్ణయించుకో అన్నట్టు నిర్లక్ష్యంగా చూసాడు. వాడి గొంతులోని పట్టుదల అర్థమైంది గంగకి.

నిస్సహాయంగా కదిలింది. మోకాళ్ళలోతున్న వాన నీళ్ళలోంచి చీకట్లోకి నడిచి నాలుగేళ్ళుగా పెంచుకున్న కసితో ఒక్కసారిగా పులిలా మీదికి లంఘించిన గన్నీగాడి బరువుకి మొదలు నరికిన చెట్టులా వెల్లకిలా పడిపోయింది గంగ.

వెన్నుల్లో ఫటిల్లుమని ఏదో చిట్టినట్టైంది.

పదిలంగా గుండెలకి హత్తుకున్న గాజుపళ్ళెం విరిగి వెయ్యిముక్కలైంది.

(రంజని ఎవార్డ్: 28.2.92 ఆంధ్రజ్యోతి)

(మరొకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments